

ρευσε γονυπετής και ἐν προσευχαίς, τὸν ἀπέθεσε ἰδίαις χερσὶν εἰς τὸ νεκρικὸν φέρετρον ἀφοῦ τὸν ἡσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ μαρκίων ἐτάφη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου, εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ συνέρρευσε πλῆθος ἄπειρον. Ὁ Γάστρων ἀνέγνω τὴν νεκρόσιμον ἀκολουθίαν, ἔβριψε πρῶτος τὸν χοῦν, ὅστις ἀντήχησεν ὑπόκωφος ἐπὶ τοῦ φερέτρου, καὶ ἀνατείνας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανὸν, εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

— Ἰωάννα, πάτερ μου, βλεπόμεθα ἐν οὐρανοῖς!

Τὴν ἐπιούσαν, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἐμακρύνθη ἀπὸ τὸ Μαυλλάν, ὅλος ἦδη ἀφιερωμένος εἰς τὰ νέα καθήκοντα τῆς ἱερέας διακονίας του.

Συντριβεῖς εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὰς φιλοδοξίας του τὰς ἐγκοσμίους, κατέφυγεν ἐν Κυρίῳ. Ἀφοῦ πολλὰ ὑπέφερεν αὐτός, ἔγινεν ἱερεὺς ἵνα δύναται νὰ κομίζῃ παρηγορίαν εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἰπὸ Ἑμμανουὴλ De-Lerne.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΕΡΙΔΟΞΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΡΤΕΝΣΙΑ.

(Συνέχεια, ἰδὲ φυλλάδιον 3.)

Σπαραξικάρδιος ἐν τούτοις ἐπεφυλάττετο τῇ Ὁρτενσίᾳ μετ' οὐ πολὺ θλίψις. Ὅταν ἡ τύχη κατατρέξῃ ἅπας τινὰ, ἀρέσκειται νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς καταδιωγμούς της. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐτελεύτησε τὴν 19 Μαΐου 1844. Ἡ ἀπώλεια αὕτη ἐστέρησεν αὐτὴν τοῦ μόνου ἔτι μένοντος ὑποστηρίγματος, καὶ μὲν ὅλα ταῦτα ἴσως ἡ τεθραυσμένη αὐτῆς καρδιά ἦν ἔτι εὐτυχίας τινὸς ἐπιδεκτικὴ, ἂν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ εἰς αὐτὴν ὀφείλοντες τὴν ζωὴν, τὴν ἐλευθερίαν των, περιωρίζοντο εἰς τὸ νὰ λησμονήσωσι τοῦτο· ἀλλ' ὅμως ἀντὶ τούτου, οἱ πλείστοι αὐτῶν μετεβλήθησαν εἰς τόσους ἐχθροὺς, ἐχθροὺς ῥιδιαλλάκτους, οἵτινες, ὅπως καταστρέψωσιν αὐτὴν, πρῶτον μὲν τὴν κατηγόρησαν ὡς ὑποπτοῦ, ἀκολούθως δὲ ὡς ἔνοχον. Οὐδόλως ὅμως ἡ τοιαύτη ἀχαριστία ἐψύχρανε τὸν πρὸς τὸ ἀγαθοεργεῖν ζῆλόν της· ὅσον περισσότερον ἀχαρίστους ἀπῆντα, τοσοῦτον ἀπείχε τοῦ νὰ γείνη αὕτη ἀχάριστος. Φρονούσα ὅτι ὀφείλει ἐγνωμοσύνην εἰς Λουδοβίκον τὸν ΙΗ'. καθ' ὅσον ἀπέβλεπε συμβιβασμὸν τινὰ εὐνοϊκὸν διὰ τὰ τέκνα αὐτῆς, ἐπισκέφθη αὐτὸν ἐπισήμως μετὰ τὸ πένθος αὐτῆς. Φιλοφρονέστατα τὴν ἐδέχθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἐνώπιον τῶν κυρίων τῆς αὐλῆς τὴν ἐπῆνεσε· καὶ ὑποδοχὴν μὲν ἀπλὴν ἠδύναντο ἴσως αὐταὶ νὰ ὑπομείνωσιν, οὐδόλως ὅμως ἠδύναντο νὰ συγχωρήσωσι τὸν ἔπαινον ἐκεῖνον· κατήγγειλον ἄρα τὴν δούκισσαν τοῦ Σαιν-λέου ὡς αὐτοργὸν τῶν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα, βραδύτερον, ἢ ἀπὸ τῆς νήσου Ἑλβης ἐπῆλ-

δος τοῦ Ναπολέοντος ἐπροξένησεν, ὥσπερ ἡ βασιουργία ἐργάζεται θαύματα!

Τὴν ἐσπέραν τῆς 19 μαρτίου 1845, κυρία τις τῆς βασιλίσσης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον κατεσκευασμένως, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς γραμμاتیον τι ἐπιστελλόμενον αὐτῇ παρὰ τοῦ Φουσιέ. Ἡ βασίλισσα ἀποσφραγίζει τὸ μυστηριῶδες τοῦτο ἐπιστόλιον καὶ μετὰ φρίκης ἀναγινώσκει, ὅτι, τὴν πρῶταν, ἀντιδημοκρατικοὶ τινες εἰς ἐρίππους εὐζώνους τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς μεταμφιεσθέντες, εἶχον συλλάβει τὸν σκοπὸν νὰ δολοφονήσωσιν τὸν Ναπολέοντα.

— Ὑψιστε Θεέ! εἶναι δυνατόν τοῦτο; ἀνερώνησεν αὕτη ὡς κεραυνόπληκτος. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν αὐτοκράτορα; ποῦ νὰ εὐρωμέντινα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀφωσιωμένον. Διότι ὅστις ἤθελε συλληφθῇ φέρων ἐπιστολήν τινα εἰς αὐτόν, ἀπόλλωλεν· ἐκτὸς ἂν ὁ Βινκέντιος θελήσῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ...

Ἦν ἡδη ὁπὲς τῆς ὥρας, καὶ πολλὰς προσπαθείας κατέβαλον. ἵνα εὐρωσι τὸν θαλαμηπόλον τοῦτον τῆς βασιλίσσης, ὅστις προθυμότητα ἀνεδέχθη τὴν ἐντολὴν ταύτην, μετὰ χαρᾶς ριψοκινδυνεύων τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὸν αὐτοκράτορα του.

— Ὑπαγε, ἐντέλλεται αὐτῷ ἡ Ὁρτενσία, ἐγγχειρίζουσα εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν τοῦ Φουσιέ, λάβε ἓνα τῶν ἵππων μου καὶ μὴ χάνῃς καιρόν.

Καὶ ἀνεχώρησε μὲν οὗτος πάραυτα, ἀλλὰ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ δουκὸς τοῦ Βερρὸν, ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλῃ τὴν πορείαν αὐτοῦ μέχρι τῆς πρῶτης τῆς ἐπιούσης· εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἀπῆντησε τὸν Δεσάμπ, καταλυματίαν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἤθελε φθάσει τὴν Μεγαλειότητά του εἰς Ἐσώνην.

Πανταχόθεν συρρέουσιν τοῦ λαοῦ καὶ πλημυροῦντος τὴν ὁδὸν, ὁ Βινκέντιος ἀδυνατεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ ὅσον ταχέως ἐπαύμει. Τέλος διακρίνει μακρόθεν, διὰ νέφους κονιορτοῦ, ἀμαζάν τινα παραπεμπομένην ὑπὸ τῶν Πολωνῶν λοχιτῶν· προχωρεῖ καὶ βλέπει τὸν Ναπολέοντα! συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Βερτρὰν καὶ τοῦ στρατηγοῦ Δρουαίου. Ὁ Βινκέντιος ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολήν του.

— Ἐκ μέρους τίνος ἔρχεσαι; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ὁ αὐτοκράτωρ.

— Ἐκ μέρους τῆς Μεγαλειότητός της, τῆς βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας, ἀποκρίνεται ὁ Βινκέντιος δάκρυα χύων χαρᾶς.

— Ἀ! ἄ! πῶς ἔχει ἡ δυστυχὴς αὕτη Ὁρτενσία, εἶναι καλὰ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε.

— Καλὰ λοιπόν! ἄς ἴδωμεν.

Κατὰ τὴν ὁγδόην τῆς ἐσπέρας ὥραν, τῇ 28 Μαρτίου 1845, ἡ Ὁρτενσία παρεγένετο εἰς Τουίλριαν συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀνδραδέλφης αὐτῆς τῆς βασιλίσσης Ἰουλίης (Ἰωσήφ Βοναπάρτου). Ὁ Να-

πολέων ἔφθασε τὴν ἐννάτην. Αἱ δύο βασιλίσσαι ἐπορεύθησαν πρὸς ἀπάντησίν του ἐν ταῖς μεγάλαις αἰθούσαις, οὐχὶ χωρὶς πολλάκις νὰ διατρέξουν τὸν κίνδυνον τοῦ ν' ἀποπνιγῶσιν ἐνεκα τοῦ πλήθους. Φθάσασα μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ βασίλισσα ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατά του, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ Ναπολέων τὴν ἀνήγειρε φιλοφρόνως, τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ στοργῆς, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ εὕρισκοντο τὰ τέκνα αὐτῆς.

— Εἰς ἀσφάλειαν, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, πνιγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Κυρία, ἐπανελάθεν ὁ Ναπολέων μετ' εἰδους τινὸς ψυχρότητος, καὶ τοι βαθέως ὁ ἴδιος συγκινημένος, ἐθέσασα τοὺς ἀνεψιούς μου εἰς θέσιν ἐπισφαλῇ μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν μου. . . Ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὑμῶν Εὐγενίου πέποιθα φρονῶ ὅτι θὰ ἔλθῃ τοῦ ἔγγραφά ἀπὸ Λυόν.

Τὴν προηγήθεισαν τῆς ἐπανάδου τοῦ Ναπολέοντος νύκτα, οἱ Βουρβῶνοι ἔφυγον ἐσπευσμένως ἐκ Παρισίων. Ἡ δούκισσα τοῦ Ὁρλεάνς, μήτηρ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, θράύσασα τὴν κνήμην της ἡμέρας τινὰς πρότερον, δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ὁρτενσίαν τὴν ὀδυνηρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο. Πάραυτα αὕτη ἐμήνυσεν εἰς τὴν ἡγεμονίδα, ὅτι βαθέως συνησθάνετο τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐπιστρέφει εἰς Τουίλερίας, μεσιτεύει ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίδος καὶ δὲν παραιτεῖ τὸν αὐτοκράτορα παρ' ἐπιτυχούσα ὑπὲρ τῆς δουκίσσης τοῦ Ὁρλεάνς, τὴν ἄδειαν νὰ μεῖνῃ εἰς Παρισίους ἐφ' ὅσον χρόνον ἤθελε, βεβαία οὖσα, ὅτι ἤθελε τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ἡρμοζεν εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν. Παρομοία τις ἄδεια ἐχορηγήθη καὶ εἰς τὴν δούκισσαν Βουρβῶνιν καὶ ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ποτὲ δὲν ἄφινε τὰ πράγματα ἡμιτελῆ, ὥρισε, διὰ μὲν τὴν πρώτην, σύνταξιν ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, διὰ δὲ τὴν δευτέραν, χορηγίαν ἐκ διακοσίων χιλιάδων.

Ἡ νέα ἀγγελία τῆς ἐν Βατερλόω καταστροφῆς εἶχε ἤδη φθάσει εἰς τὴν μητρόπολιν καὶ εἰσέτι ἡμφισβήτησαν ἐνταῦθα περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς· ἀλλ' ἐπανακάμψαντος εἰς Παρισίους τοῦ Ναπολέοντος, πᾶν προσωπεῖον κατέπεσε. Τῇ 25 Ἰουνίου 1815, ἡ Ὁρτενσία, νομίζουσα ὅτι εἶχε πλέον ἐκτελέσει μέχρι τέλους τὸ θλιβερόν αὐτῆς καθήκον, ἐγκατέλιπε τὴν Μαλμαϊζὸν, τὴν ὁποίαν ἐπέπρωτο ποτὲ πλέον νὰ μὴν ἐπανίδῃ, ἀφοῦ ἐντεῦθεν ἀπεύθυνε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀποχαριστισμὸν ὅστις ὤφειλε νὰ ᾖ αἰώνιος, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ τὴν μόνην περουσίαν τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ διαθέσῃ, περιδέραιον 200,000 φράγκων ἐκτιμηθὲν, αὐτὸ ἐκείνο τοῦ ὁποίου ὁ Ναπολέων ἀπὸ τῆς εἰς Ἀγίαν Ἐλένην ἀφίξεως αὐτοῦ ἐνεπεστεύθη τὴν φύλαξιν εἰς τὸν Κ. Λακάζ, φοβούμενος μὴ τοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ καὶ αὐτὸ, ὡς τοῦ εἶχον ἤδη ἀφαιρέσει τὰ χρήματα καὶ τὰ τιμαλφῇ αὐτοῦ πράγματα.

Ἐν τούτοις τα κατὰ τῆς δουκίσσης τοῦ Σαινλέου μίση, δεδωσμευμένα μέχρις ἐκείνου ἀπέπτυσαν ἡδη πάντα χαλινὸν καὶ ἠπειλοῦν νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς βίας. Μόλις ἐπανελθούσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ἔλαβεν αὕτη διαταγὴν τινα κτηνωδῶς συντεταγμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ Μούφλιγγ, διοικητοῦ τῶν Παρισίων, δι' ἧς ἐνετέλλετο εἰς αὐτὴν ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων μὲν ὥρων νὰ μὴ εὕρισκεται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν νὰ ἐξέλθῃ τῶν Γαλλικῶν ὁρίων. Ἀπαραιτήτου, μετὰ τοσαύτης συγκινήσει, καταστάσης εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς ἀνάγκης ἀναπαύσεως, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ προσφύγῃ. Εἰς Διζὸν, κατὰσκοποι ἀποσταλέντες, ἄγνωστον ὑπὸ τίνος, καὶ ἐνεδρεύοντες κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπεχείρισαν νὰ τὴν ἀρπάσωσιν ὅπως τὴν αἰχμαλωτίσωσιν. Εἰς Γενέβην, δὲν τῇ ἐπέτρεψαν οὔτε ἐν τῇ πόλει νὰ διαμείνῃ, οὔτε δι' αὐτῆς νὰ διέλθῃ. Ἀνεμνήσθη τότε τοῦ παρ' αὐτῆς εἰς Αἰζ ἰδρυθέντος νοσοκομείου· οἱ κάτοικοι αὐτοῦ δὲν τὴν εἶχον λησμονήσει· ἐκεῖ λοιπὸν περιέμενε τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν αἱ ξέναι δυνάμεις ἤθελον εὐαρεστηθῇ νὰ κάμωσι δι' αὐτὴν, ὅτε αἰφνης ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως συζύγου της παρουσιάζεται ἐπιφέρειν ἐντολὴν δι' ἧς διατάσσεται νὰ χωρισθῇ τοῦ πρωτοτόκου αὐτῆς υἱοῦ. Ἐδέησε νὰ ὑπακούσῃ. Τέλος τῇ ἐχορηγήθη μετὰ πολλὰς προσπάθειάς διαβατήριον δι' οὗ τῇ ἐπετρέπετο νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Ἑλβετίας καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Κωνσταντίας λίμνης, ἐν ταπεινῷ τινι ἀναχωρητηρίῳ, καλουμένῳ Ἀρενμυβέργον.

Ἀλλ' ἤδη ἡ Ὁρτενσία εἶχε κατανάλωθῇ ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀσθενείας, ἥτις ἔμελλε βαθμυδῶν νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν τάφον. Ὅταν τὰ συμβάντα τοῦ Στρακσούργου ἔλαβον χώραν, δὲν ἐπληροφορήθη αὐτὰ παρὰ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Μόλις ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς, Ναπολέων-Λουδοβίκος-Βοναπάρτης, σήμερον πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας, εἶχε κρατηθῇ, ἐρρίφθη ἄγνωστος εἰς ἄμαζαν ταχυδρομικὴν καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ Βιτρῦ, παρὰ τῇ δουκίσσῃ τῆς Ραγούσης, φίλῃ της, ὅπως διὰ μέσου αὐτῆς ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πρίγκιπος, υἱοῦ αὐτῆς· ἀλλὰ μόλις ἐδήλωσε τὴν πρόθεσιν αὐτῆς, ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Εἰς μάτην ἡ κυρία Σαλδάρη δὲ Φαβορέλλ, ἥτις τὴν συνώδευεν, ἐξέθεσεν εἰς τὸν Κ. Μολέ, πρόεδρον τοῦ συμβουλίου, ὅτι ἡ θλίψις, ἡ ἀνησυχία καὶ οἱ μόχθοι ὁδοιπορίας μετὰ τοσαύτης ταχύτητος γενομένης εἶχον προξενήσει εἰς τὴν βασίλισσαν σφοδρὰν ἀσθένειαν ἀπαιτοῦσαν ἡμερῶν τινῶν τοῦλάχιστον ἀνάπαυσιν καὶ βοήθειαν ἄμεσον ἱατροῦ· ἄκαμπτοι ὑπῆρξαν, καὶ διέταξαν αὐτὴν νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀναχώρησίν της. Τέλος, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἡ ἀσθένεια τῆς βασίλισσης ἔλαβε τοιοῦτον χαρακτῆρα σφοδρότετος, ὥστε ἀντέστη εἰς ὅλας τὰς βοηθείας τῆς τέχνης, καὶ τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1837, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ἀπλῇ πάντοτε διαμείνας ἐν μέσῳ τῶν με-

γαλείων, πάντοτε γενναία ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐναντίας τῆς τύχης φορᾶς, πάντοτε ἀγαθὴ καὶ συμπαθητικὴ, ἡ Ὁρτενσία ἠδυνήθη νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεὸν δι' εὐτυχίαν ἐφήμερον, ἧς μόνον ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐποίησατο χρῆσιν. Ἡ πατρὶς αὐτῆς μὴ ἐκίνησε διαρκῶς τὰς θλίψεις αὐτῆς, καὶ ἡ μόνη τῆς φιλοδοξίας ὑπῆρξε πάντοτε ὅτι καὶ μετὰ θάνατον θέλει διατηρήσῃ τι καὶ στέμματος τιμιώτερον — φίλους.

(Ἐκ τοῦ Γαλ. Π. Γ.)

ΠΟΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ.

Α. Τὸ πρῶτον ἔργον.

Ἐν τῇ ἀρχῇ ἔτι τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὅταν, πρῶταν τινὰ, κατὰ τὴν ἔγερσιν, εὐρεθῇ τις ἀπέναντι οὗ χαίνοντος ἐλλειμματος τοῦ μηνιαίου του προϋπολογισμοῦ, καὶ τὸ βαλάντιόν του δὲν ἀφίνει πλέον τὸν γλυκὺν αὐτοῦ μεταλλικὸν ἥχον, καὶ ὁ σύρτης τοῦ γραφείου του δὲν περιέχει εἰμὴ ἐπιστολάς πατρικὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παραινετικάς, ποῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει τὴν κεφαλὴν κλίνει;

Πόσοι πρωτόπειροι πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἀσώτου υἱοῦ δὲν μετανοοῦν τότε διὰ τὰ πλάσματα τῶν χιμαϊρῶν, αἵτινες, πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πένητος, ἐμφανίζονται ὑπὸ τὴν μορφήν κυανοῦ προστατευτικοῦ στρουθίου, ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀνθους κυνοσβατίου, οὗ ὁ κάλῃς μεταμορφοῦται εἰς κέρας τῆς Ἀμαλθείας!

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὅμως, ἡ Πρόνοια ἐξεθρόνισε τὰς Μοίρας, τὰ Τελώνια· εἰς αὐτὴν περιποιήσατο τὸ μονοπώλιον τῶν γοητειῶν· καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπικαλώμεθα ἐν ὥρᾳ θλίψεως καὶ ἀνεχρείας.

Εἰς τὸν ὄνειροπολοῦντα πρῶτόν τι δάνειον πρωτόπειρον, παρουσιάζεται αὕτη ὑπὸ τὴν ἐπιμήκη φύλλον χαρτοσήμου μορφήν, ἢ ὑπὸ τοὺς ἐπιυλικωτέρους χαρακτῆρας γόητος, θν οἱ εἰσαγγελεῖς ἰσχυρογενέως ἀποκαλοῦσι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ κορυλίου· καὶ ὁ ἄρχων οὗτος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα συναξάριον, λέξις μυστηριώδης, ἰσχυρωτέρα πάντων τῶν καθβαλιστικῶν ὄρων, γονιμωτέρα ὅλων τῶν χημικῶν ἐργασιῶν.

— Νεανίσκε, λέγει ὁ γόης, τί σοῦ χρειάζονται;

— Ἀργύρια.

— Θὰ σοῦ δώσω χρυσίον, φθάνει μόνον νὰ μοῦ πληρώσῃς τὴν καταλλαγὴν (κάμπιο.)

— Πληρῶνω ὅ,τι θέλεις. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Ἄ! μικρὰ πράγματα... νὰ πάρῃς τὸ κον-
(Φυλλάδιον 4 τόμ. ΣΤ').

δულάκι σου καὶ νὰ γράψῃς μίαν λέξιν... μίαν μόνην λέξιν.

— Δέχομαι!

— Νὰ ἴσα ἴσα καὶ ἡ λέξις τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ. Ἀγαπῶ τὴν τάξιν, νεανίσκε... πρόκειται νὰ βάλῃς ἐδῶ εἰς τὸ πλάγι τὸν τύπον... τίποτε ἄλλο...

— Τώρα, λέγει ὁ πλάνος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὀνομαζόμεθα κεφαλαιοῖχοι ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ βάλῃς τὴν γραφὴν μου νὰ κάμῃ συντροφίαν τῆς ἐδικῆς σου.

Καὶ προστίθησι τοὺς βαρβάρους ἐκείνους τύπους, τοὺς ὁποίους μόνοι οἱ Σαμπολιῶνοι τοῦ συναλλαγματος δύνανται νὰ ἐξηγήσουν.

Πληρώσετε, μὲ τὸν νόμιμον τόκον, καὶ εἰς τὴν διαταγὴν μου, τὸ ποσὸν τῶν τὰς ὁποίας ἐλάβετε, ὁ δοῦλός σας.

— Τί εὐγένεια! λέγει ὁ νεανίσκος.

Καὶ τείνει τὸν πῖλόν του, καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα χύνονται εἰς αὐτὸν μὲ τὴν ἀφρονίαν τοῦ μετάλλου τὸ ὅποιον ὀλισθαίνει ἐκ τῆς μηχανῆς τοῦ νομισματοκόπου.

— Νεανίσκε, λέγει ὁ δανειστής, ἐντὸς ἐννε-
νήκοντα ἡμερῶν θὰ μὲ μεταϊδῇς· καὶ, ἂν δὲν τιμήσῃς τὸ ἔγγραφον τῆς ἐξοφλήσεως, θὰ μοῦ δώσῃς τὸ δικαίωμα νὰ σὲ βάλῃς ἐν τῷ κλουβί.

— Ἐννοεῖται.

— Ὑγίαινε λοιπὸν, νεανίσκε· ὅταν λάβῃς ἀνάγκην χρημάτων,

Προσκάλεισέ με καὶ θὰ ἴδῃς...

καθὼς λέγει τὸ τραγοῦδι, τὸ ὅποιον ψάλλει ἡ κόρη μου εἰς τὸ κύμβαλον τὸ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἐράδου, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ πωλήσω ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅταν θελήσῃς.

— Καὶ διατὶ τάχα ὄχι τώρα ἀμέσως;

— Νεανίσκε, πολὺ τρέχουμεν εἰς τὰς προτάσεις· στάσου πρῶτον νὰ πληρώσωμεν τὸ πρῶτον χρέος καὶ ἔπειτα ἡ πίστις σου θὰ ᾔναι πλέον ἀπειρίστως.

Μόλις ὁ δανειστής ἐξέρχεται, καὶ ἰδοὺ ὁ καλὸς μας ὀφειλέτης περιπίπτει εἰς ἔκστασιν ἀπέναντι τῶν κεφαλαίων του· νομίζει ὅτι εἶναι ὄνειρον ὁ αἰφνίδιος οὗτος πλοῦτος· τὸν ψηλαφεῖ, τὸν κωδωνίζει, τὸν ἀνακυλίζει, τὸν κερματίζει ἀκολούθως, τὸν κλασματίζει, τὸν διαιρεῖ· χρυσίον εἰς τοὺς σύρτας του, χρυσίον εἰς τὰ θυλάκιά του ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων· χρυσίον εἰς τὸ βαλάντιόν του, καὶ, διὰ προνοητικῆς ἰδέας, νομίσματά τινα ρίπτονται τυχαίως, καὶ χωρὶς νὰ μετρηθῶσιν, εἰς τὴν τέφραν τῆς ἐστίας.

Ἐλεύσεται ἡμαρ καθ' ἧς ὁ ἀναλωτὴς θὰ λάβῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὰ ἀνέυρῃ· θὰ διέλθῃ τὴν ὥραν του εἰς τὴν ζήτησιν αὐτῶν, θὰ αἰσθανθῇ ἐλπίδα τινὰ, ἔπειτα χαρὰν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν αὐτῶν, ὅτι ἀπολωλότα ἦν καὶ εὐρέθησαν.

Ὅταν δὲ τῆς ὀφειλῆς ὁ Πακτωλὸς διέλθῃ διὰ τῶν διαφόρων ἐχετῶν οὗς ὁ νέος ἡμῶν διήνοιζεν